

fra Begyndelsen af komme til at paahvile denne Fond en meget betydelig Udgift, der endog saa kunde evalueres til mellem 30 og 40,000 Rbd. aarlig, en Udgift, som vel efterhaanden vilde aftage, men som netop vilde falde størst paa en Tid, hvor det vilde være allervanskeligst, nemlig i Begyndelsen, naar denne Fond skulde til at virke. — Det er disse tre Hovedpunkter, hvort Lovforslaget adskiller sig fra det oftere anmeldte Forslag fra Commissionens Side. I selve Udførelsen af Enkeltighederne vil der ogsaa findes ikke saa ganske saa Forskjelligheder. Dette gælder navnlig med Hensyn til et af de omtalte Punkter, nemlig Naadensaaaret. Vistnok gaaer Loven ud paa at afskaffe det — ikke ved den første Vacance, hvor det fremtræder som Bederlag, men ved næste Vacance ophører det, og der indeholdes dernæst saa bestemte Regler, som det har været muligt for Ministeriet i Lovsform at give med Hensyn til Fordelingen af de forskjellige Indtægter og Byrder, som der kunde falde i Vacancetiden og den umiddelbart forudgaaende Tid, og som altsaa skulle fordeles mellem Formand og Eftermand. Der fremtræder altsaa ogsaa her en Hovedforskel fra Commissionens Forslag deri, at man er gaaet ud fra, at ogsaa i Vacancetiden skulde de Indtægter, som ikke ligefrem kunde ansees som erhvervede i den Tjenestetid, som enten den afgaaende eller efterfølgende Præst har haft, tilfalde denne Pensjons- og Hjælpefond som yderligere Tillæg. Det vil ikke være muligt nøiagtigt at angive, hvor stort dette Beløb vil være, men det har dog kunnet evalueres til idetmindste 12,000 Rbd. om Aaret. — Hvad den sidste Bestemmelse angaaer, nemlig om Offer og Accidentser, da tør jeg vel antage, at det er den, som maaskee kunde have Udfigt til at vinde meest Bifald her i Thinget. Den har ofte været bragt paa Bane. Der har vel været nogle forskjellige Meninger i Dpfattelsen af Betydningen af Offer og Accidentser, men Alle have vistnok været enige i, at der har været en Tid, hvor den Form for Udelsen, som ligger heri, har været ganske naturlig, passende og endog sjøn, og man vil ogsaa være enig i, at der endnu gives Steder, hvor Forholdene ere saadanne, at disse samme Be-

tegnelser kunne benyttes, men paa den anden Side har sikkert den overveiende Erfjendelse været den, at Forholdene i det Hele have forandret sig saaledes, at det ikke just kan ansees for at være den ønskeligste eller heldigste Form for Betalingen, navnlig forsaavidt der dertil skulde føies en Tvang, hvor man ikke selv bragte dette Offer. Denne Tvangsbestemmelse har med fuld Føie havt Meget imod sig; man har ogsaa søgt at faae den fjernet ved tidligere Forhandlinger, men man har anseet det for nødvendigt da at træffe andre Foranstaltninger, navnlig en Dpgjørelse af det omtrentlige Beløb af disse forskjellige Indtægter igennem et vist Aaremaal, og derefter at tage en Bestemmelse om at lægge dette som en Byrde paa samtlige Menighedsmedlemmer. Herved er man imidlertid kommen til at see, at man da vilde komme fra den ene Ulykke i den anden, om man saa maa sige, og man naaede derved til den Erfjendelse, at man let kunde komme til endnu ubilligere Resultater. Den Afgjørelse, som i Commissionen vandt Stemmer for sig, maa vistnok erkjendes for meget ønskelig og billig, idet den gaaer ud paa fuldstændig at afskaffe enhver Tvang med Hensyn til Offer, saavel Hvittidsoffer som Accidentsoffer. Dette indeholder nu naturligtviis en Dpgivelse af en Indtægt for Præsterne, hvis Størrelse umulig lader sig beregne til noget bestemt Beløb. Imidlertid maa det erindres, at Beløbet af Offer og Accidentser over Landet i det Hele er af en ikke ringe Betydning, at det løber op til ikke langt fra en halv Million. Det er altsaa en betydelig Sum, hvorom der er Tale, og der vil derfor vistnok ogsaa være stor Betænkelse ved, om man vilde sige, at denne Afgift uden videre fuldstændig burde ophæves. Det har imidlertid ingenlunde været Ministeriets Mening — og man er overbevist om, at Erfaringen vil vise, at man i den Henseende er gaaet ud fra en rigtig Anskuelse — at alt Offer skulde falde bort, fordi Tvangen blev hævet. Man holder sig forvisset om, at den paa mange Steder, hvor Forholdet mellem Præst og Menighed er saaledes, som det maa ønskes, vil vise sig en Tilbøielighed til at lægge dette for Dagen i saadanne Udelses, som kunne komme Præsterne tilgode. Derfor gaaer